

0603 – 3. juni

**De hørte Herren Guds røst. Han vandret i hagen da dagen var blitt kjølig.
1Mos 3: 8.**

Hva var det nå den kjærlige Gud ville i hagen? Hva er det han vil de falne menneskene, når han kommer til dem på syndefallets dag? Ganske visst straffet han synden. Han unnskyldte den ikke, og hans dom kunne ikke endres. Men han hadde likevel noen «freds tanker» han ville åpenbare for disse forskrekte menneskebarna.

Det han egentlig kom for å forkynne dem, var hva han etter sin evige rådslutning hadde beredt til frelse for menneskeheten. Når han forkynte dem straffen for synden, oppfylte han bare det han tidligere hadde sagt og advart mot. Noe de allerede hadde erfart og forstått dypt nok.

Nå har han derfor først og fremst et annet ærend. Det er noe som er både nytt og ukjent for dem, han vil kunngjøre. Han taler nå til dem om en «kvinnes sæd som skal knuse slangens hode», hevne den skaden de var påført, og gjenreise det de hadde mistet gjennom slangens list og deres synd.

Dette var den barmhjertige Faders egentlige ærend når han ved solnedgang, på syndefallets dag, kommer til dem i hagen. Hans ømme hjerte kunne ikke holde ut tanken på at hans barn, som nå hadde falt fra ham, skulle ligge i angst og skrekk hele natten bak trærne, og tenke på hans vrede. Og at de skulle gå inn i døden uten å skimte en eneste stråle av forhåpning og trøst. Derfor kom han straks til dem, samme dag, der de gjemte seg, skamfulle og skrekkslagne.

Han som senere formante oss til å «ikke la solen gå ned over vår vrede», gav her selv det første eksemplet på et slikt forsonende hjertelag. Gjennom sine lignelser har Kristus åpenbart for oss at Gud har et slikt hjerte. Han kan ikke en gang holde ut å se sine barn, selv i den minste nød, bli liggende og rope til ham «natt og dag», uten å få hjelp og trøst.

Eller tror du han bare kan la dette skje? Tror du han bare kunne la dette skje, at hans mest elskede, men falne barn, nå skulle ligge der uten noe som helst håp, i fortvilelse og angst på grunn av hans ord?

Her får jeg nå se at Guds nåde og kjærlighet er en fullstendig uforskyldt, fri og oppsøkende kjærlighet, helt uavhengig av oss. Her var det første fallet i synd, og ingen tegn på verken anger, omvendelse, bønn e. l..

I fristelsens stund hadde Adam og Eva alle nødvendige muligheter til å stå imot det onde. De hadde en klar og ren forstand, et rent hjerte og en fri vilje. De stod altså bare overfor ytre fristelser.

Likevel brøt de sin Fars bud. Og når fallet var skjedd, søkte de heller ikke Gud for å bekjenne sin synd og be om forlatelse. De skyndte seg tvert imot bort fra Gud, og gjemte seg bak trærne i hagen.

Når så Herren taler til dem, hører vi bare selvforsvar, unnskyldninger og bitter fornærmelse mot Gud selv, som til og med skulle være skyld i fallet. For Adam sier: «Kvinnen som du – du gav meg, bedro meg!» Så fordervet var nå hjertet deres blitt.

Alt dette visste Herren. Og likevel – selv om deres synd og ondskap var så stor – kom vår barmhjertige Far med slik en kjærlighet og oppsøkte dem. For å bli forlikt med dem, og trøste dem.

Å, her ser jeg det guddommelige hjertelaget! Her ser jeg at Guds kjærlighet er en oppsøkende kjærlighet, totalt uavhengig av syndereens forhold.

Den strenge rettferdighetens dom kunne ikke oppheves; syndens lønn var døden. Men den guddommelige barmhjertigheten hadde funnet et råd som både tilfredsstilte rettferdigheten, og samtidig frelste synderen; en kvinnes sæd skulle komme og gjenreise det som var skjedd i fallet, – det som var forut bestemt, før verden ble til.

På denne grunn hadde barmhjertigheten frihet til å kunne forbarme seg over dem som var falt. Derfor kommer han her på syndefallets dag og løper etter den fortapte sønnen. Hans «livs sønn» hadde falt. Derfor gråter mitt hjerte for hans skyld, sier Herren, jeg må forbarme meg over ham.

Sannelig burde vi legge merke til dette første store beviset på Guds uforskyldte nåde. Mens vi tvert imot går og veier og måler størrelsen på vår synd eller vår omvendelse, anger, bønn osv. Ut fra dette dømmer vi hvordan Guds nåde er mot oss. Å, hvor dypt vi er falt! For noen fryktelige følger syndefallet har fått i vår sjel, når den er så bundet i mørke og vantro!

Du sier: «Min synd er så utillatelig og kan ikke unnskyldes. Jeg kjente Guds vilje, men handlet tvert imot». Stakkars sjel! Så ille ble du drevet ut i det! Du er ikke fri, du er solgt under synden!

Adam, derimot, var fri, og syndet likevel. Han kjente også Guds vilje, men handlet tvert imot denne. Og likevel løper den barmhjertige Faren etter sin fortapte sønn. Guds kjærlighet er altså helt fri, ufortjent, og uavhengig av synderen. For den bygger på en annens fortjeneste og bønn, «kvinnens sæd», «Herrens mann», «Guds lam, som bar bort verdens synder».

Den som ikke tror på ham, ikke stopper opp for Herrens røst og lar seg forsone med Gud, men forblir borte fra ham. Han er og blir borte fra Gud for evig.

Men den som tror på ham, lar seg straffe for synden og trøstes med kvinnens sæd. Han skal ikke gå fortapt, men ha evig liv. Om han så kjenner alt det onde i hjertet sitt som vi ser det hos Adam. Ja, om så hele syndefallet og all slangens gift kokte i ham.